

סמ"ר אבני אסף

5066344

בן עטרה וניסים

נולד ב- כ"ו אב תשל"ג 24.8.1973

התגייס לצה"ל בנובמבר 1991

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ב' אלול תשנ"ג 19.8.1993

בהתפוצצות מטען צד.

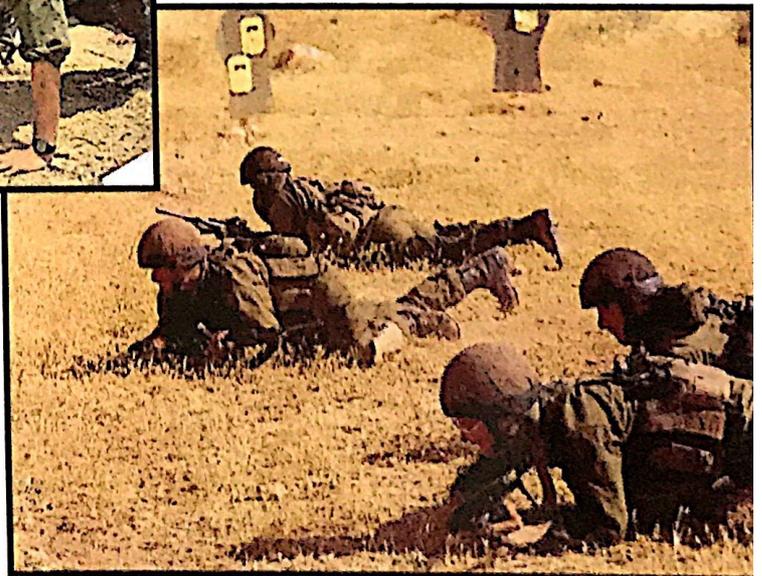
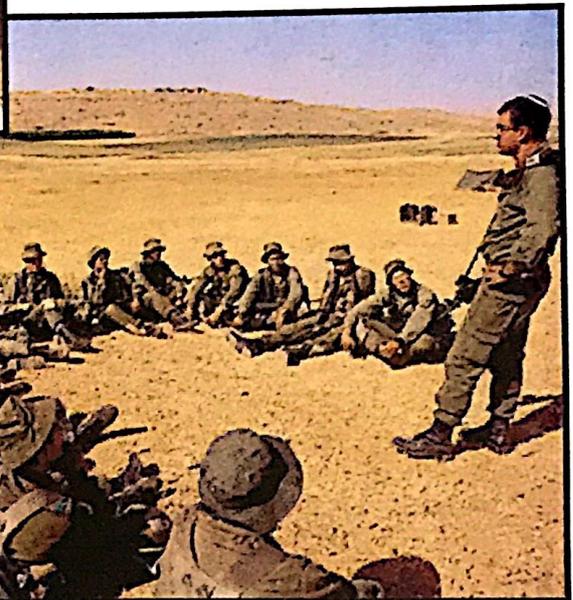
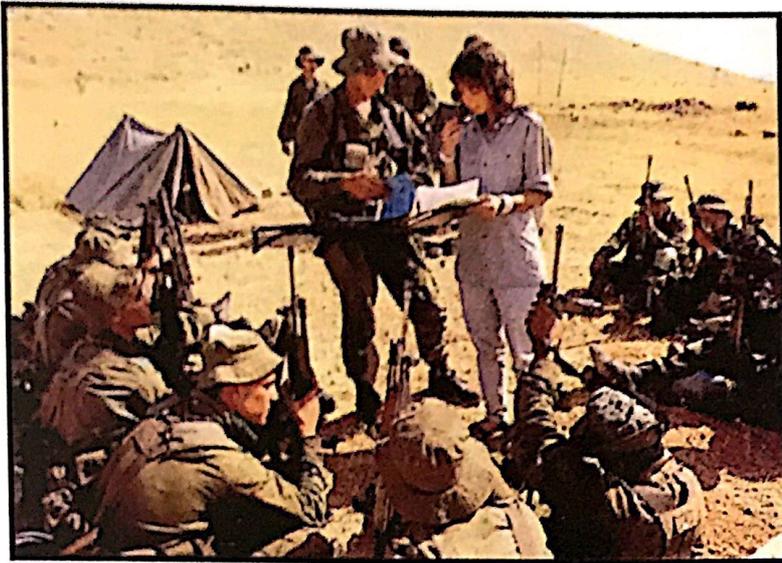
אבני אסוף

בן עטרה ונסים. נולד ביום כ"ו באב תשל"ג (24.8.1973) בבאר שבע. את לימודיו החל אסף בבית-הספר "בארי" בבאר שבע ובהיותו בן אחת עשרה, כשמשפחתו עברה להתגורר בראשון לציון, המשיך שם בבית-הספר "עין הקורא". אסי היה ילד חברותי ושובב, תמיד מוקף בחברים ותמיד במרכז העניינים. גם בראשון לציון רכש לעצמו במהרה חברים חדשים, וחלק מהם נשארו בקשר אתו עד יומו האחרון. לאחר בית-הספר היסודי למד אסי בחטיבת הביניים "דורות" בראשון לציון, המשיך ב"גימנסיה ריאלית", וסיים את לימודיו בתיכון "אנקורי" בתל אביב. אסי היה הבן הבכור במשפחתו, ולפיכך דאג תמיד לאחיותיו ולאחיו הקטנים ממנו. הוא אהב מאוד בעלי-חיים, ובייחוד אהב את הכלבה של המשפחה - שינה. אסי עסק הרבה בספורט, בעיקר בקאראטה, ועמד לקבל חגורה שחורה. בחוג הקאראטה, בהיותו בן ארבע עשרה, הכיר אסי את מיכל והיא היתה חברתו במשך כמה שנים. בסוף נובמבר 1991 התגייס אסי לצה"ל, אבל זמן רב לפני הגיוס היה ברור לו שהוא ילך ליחידה קרבית, לכן הכין את עצמו ושיפר את כושרו הגופני. ואמנם, חבריו בצבא מספרים שמעולם לא קיטר ותמיד היה מוכן לעזור לאחרים. אסי שירת בגולני, וגולני היה כל עולמו. הוא שמר על קשר עם חבריו מן היחידה גם כשיצא לחופשות והגיע הביתה אחת לשבועיים או יותר. עם זאת, שמר גם על הקשר עם חבריו מילדות. שאיפתו היתה לעבור קורס ג'אריס לאחר שחרורו מצה"ל. בסיום הטירונות עבר אסי קורס מ"כים ולאחר מכן קורס סמלים. הוא התחיל לשרת כמ"כ טירונים, אבל כאשר היחידה שלו עלתה ללבנון, ביקש לעלות עם חבריו לשרת בקו "היכן שמתרחשת הפעילות האמיתית". בשבוע השלישי לשהייתו בלבנון, התנדב לצאת לפעילות מבצעית (36 שעות מארב לחיזבאללה בשטח לבנון), וממנה לא שב. ביום ב' באלול תשנ"ג (19.8.1993), חמישה ימים לפני שמלאו לו עשרים, נהרג אסי ועמו גם חבריו הקרובים גולן חזן וארי וידל, שאתם תכנן לחגוג את יום הולדתו. חיילי היחידה עלו על מטען צד, כאשר היו בדרכם חזרה אל המוצב ותשעה חיילים נהרגו. "הם לא ישתחררו. עד עולם ילבשו את מדי האבן המרובעים שלהם. תמיד יישארו סגן אייל לוי, סמל ראשון אסף אבני, סמל ראשון צחי דאלי, סמל ראשון ארי וידל, סמל ראשון ניר זלאיט, סמל ראשון גולן חזן, סמל ראשון אסף טננבוים. הגדוד שלהם יגיע לבקו"ם, יחזיר ציוד, יקבל תעודה וטפיחה, והם לא יהיו שם" (מתוך "דרכם האחרונה", דברים שכתב יאיר לפיד על הנופלים באותו אירוע). אסף הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בראשון לציון. השאיר אחריו הורים, ארבע אחיות - נעמה, דנה, עמית ורונה ושני אחים - איתי ומתן-אסי, הקרוי על שמו. לאחר מותו הועלה אסף לדרגת סמל ראשון. מפקדיו של אסף ציינו שהיה "לוחם בגופו וברוחו, בנאמנות, במסירות ובמוטיבציה אין קץ. מתנדב ברגעים הקלים והקשים. שופע טוב לב. חבר אמיתי, אהוד על חבריו." בספר מחזור של החיילים, שהיו טירונים של אסף בפלוגת "מסלול" של חודש מרס 1993, כתבו החיילים: "תמיד הערצנו את הקשיחות שלך, שהתמזגה עם חוש ההומור שלך. תמיד ידעת להקשיב ולעזור. היית מפקד שידוע לעמוד על שלו ולהשיג מה שהוא רוצה. הערכנו אותך, כי ידענו שגם כשקשה, תמיד ממשיכים. ראינו זאת במסעות שהיו למחלקה - למרות שברי ההליכה ושאר הבעיות, עשית אתנו את כל המסעות, דחפת ועזרת לכולם." וכך ספדה לו אמו: "אסי שלי, / יום נושא יום, כאב וגעגוע, / מסרבת להאמין והלב שבור, / שסוע. / חלל הותרת בני, ריקנות בלתי מובנת. / לאן מיהרת ילדי שלי, / לאן אצה לך הדרך? / השעון עמד מלכת והזמן כאן נעצר. / ואתה, ילדי שלי, / לעד תישאר במדים - חייל! / אחכה לך תמיד, עד שניפגש, / אחבק אותך חזק ושוב לא ניפרד."

‘יהי זכרו ברוך’

באימונים

גדוד 12 - 'ברק'

גדוד 12 הוקם ביחד עם החטיבה כולה. תרומתו במלחמת העצמאות, במסגרת תוכנית ד' לוחמי גדוד ברק השתלטו על עמק הירדן (צמח, קיבוץ גשר) וכן סג'רה ומורדות הר התבור.

בשבוע הראשון לאחר הכרזת המדינה ניהלה החטיבה ועימה גדוד 12 את הקרבות הקשים ביותר שידעה החטיבה מעודה כנגד האויב הסורי. לוחמי הגדוד ניהלו קרבות קשים לבלימת צבא קאוקג'י. זו הייתה מערכה קשה ומלאת אבדות. בלילה בין ה-9 ל-10 1948 כבשו כוחות ברק את כפר סבת (שדה אילן כיום) אך נאלצו לנטוש אותה בשל התקפות קשות של צבא ההצלה של קאוקג'י. במבצע 'קדש' נטלו גדוד 12 חלק במבצע 'הר געש' - פעולת תגמול גדולה כנגד המצרים באזור הסבחה וואדי סירן בנובמבר 1955. במבצע זה כבשו גם את וואדי סירן. הגדוד כבש גם את מוצב 29 במהלך כיבוש צומת רפיח ונשלח לכיבוש מוצב 27 שנכבש ללא קרב. במבצע זה איבד הגדוד 3 חיילים ונפצעו 48 חיילים.

במלחמת ששת הימים השתתף גדוד ברק באחד הקרבות הידועים ביותר - כיבוש תל פאחר. הקרב לא התנהל כמתוכנן ומפקדי הכוח נאלצו לשנות את תוכנית הקרב. כיבוש תל פאחר היה קרב קשה ועקוב מדם שבמהלכו נהרגו ונפצעו כמעט כל קודקודי הכוח הלוחם. הקרב הוכרע בסופו של דבר בזכות אומץ ליבם והדבקות במשימה של מפקדי המשנה - סמלים, מכ"ים ולוחמים פשוטים - שניים מהם הם טוראי דוד שירזי וטוראי אפריים יצחקין אשר קיבלו צל"ש מהרמטכ"ל על אומץ ליבם במערכה על תל פאחר.

בתקופת מלחמת לבנון חיילי גולני וכן גדוד 12 השתתפו בתהליך הפינוי של צה"ל מדרום לבנון.

בליל ה-8 בדצמבר 1988 השתתף גדוד ברק במבצע כחול וחום. היה זה מבצע משולב בעומק שטח לבנון שבו נטלו חלק כוח של גדוד 12 שבראשם המג"ד אמיר מי-טל וכוח של שייטת 13. מטרת המבצע הייתה חיסול בסיסי מחבלים בעומק דרום לבנון.

כוחו של אמיר מי-טל מגדוד 12 נתקל במחבלים, אמיר נפצע תחילה ומאוחר יותר נפטר מפצעיו. נפילתו של אמיר גרמה לניתוק קשר בין הכוחות ובסיום המבצע היה צורך בחילוץ כוח שנשאר בשטח וסופו של דבר הגיע בבטחה לשטח ישראל.

מאז ועד היום עוסק הגדוד בפעילות שוטפת (למעט אימונים), ביהודה ושומרון, אזור חבל עזה ובהגנה על יישובי הצפון.

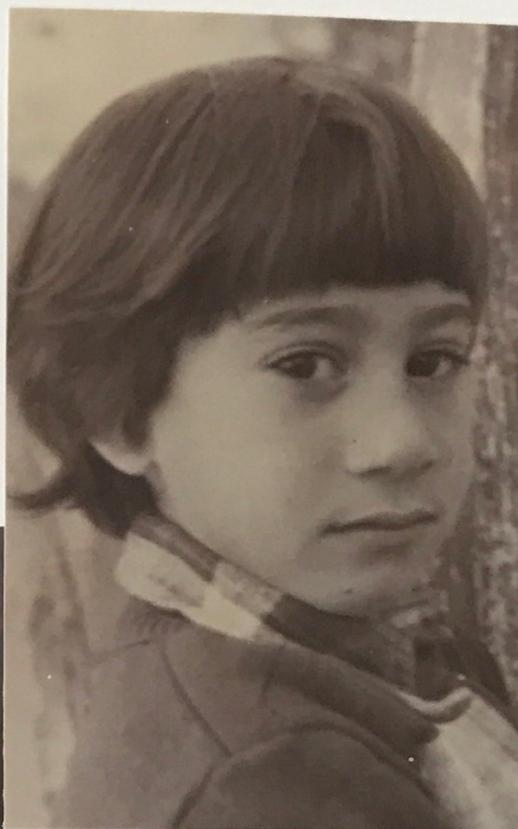
'ברוק ברק ותפיצם שלח חציך ותהמם'

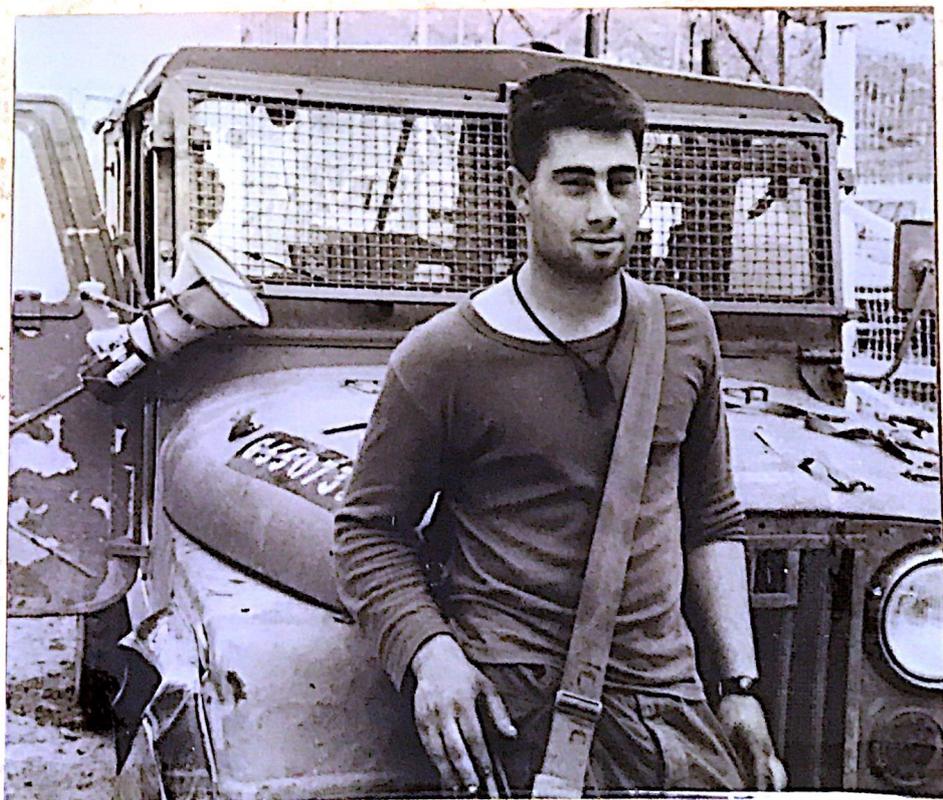
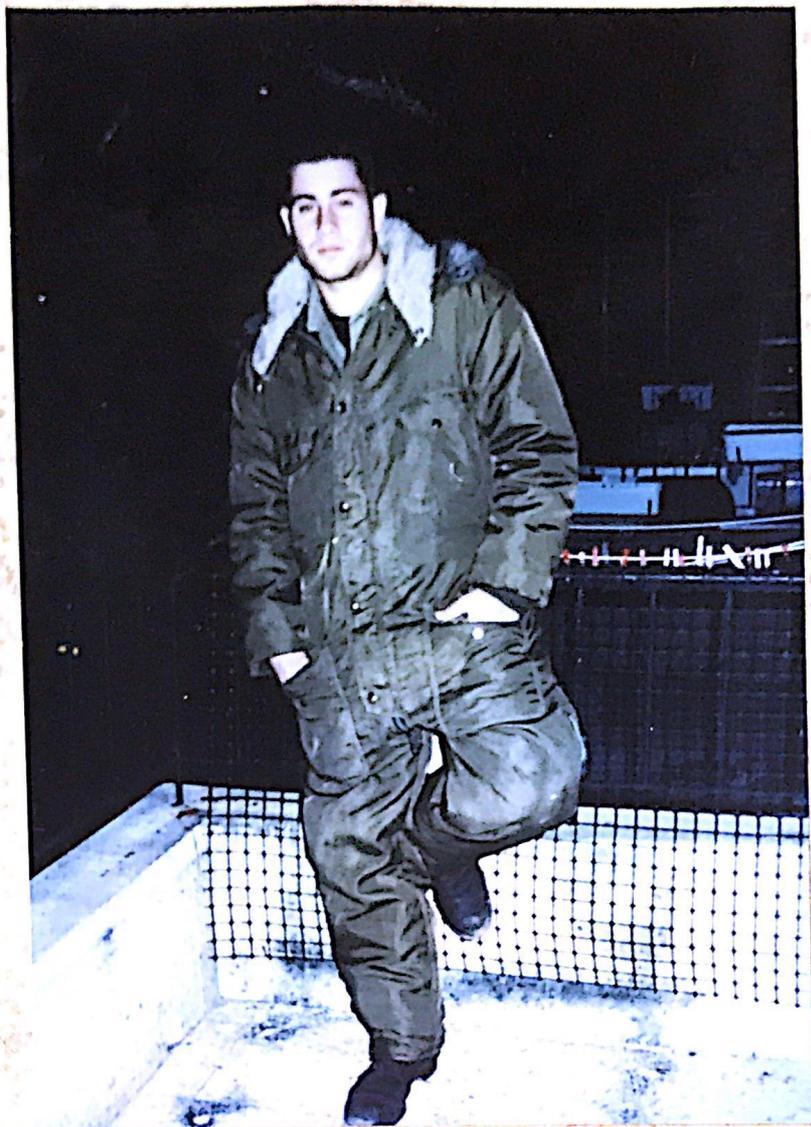
איך זה
שילדים
נהרגים

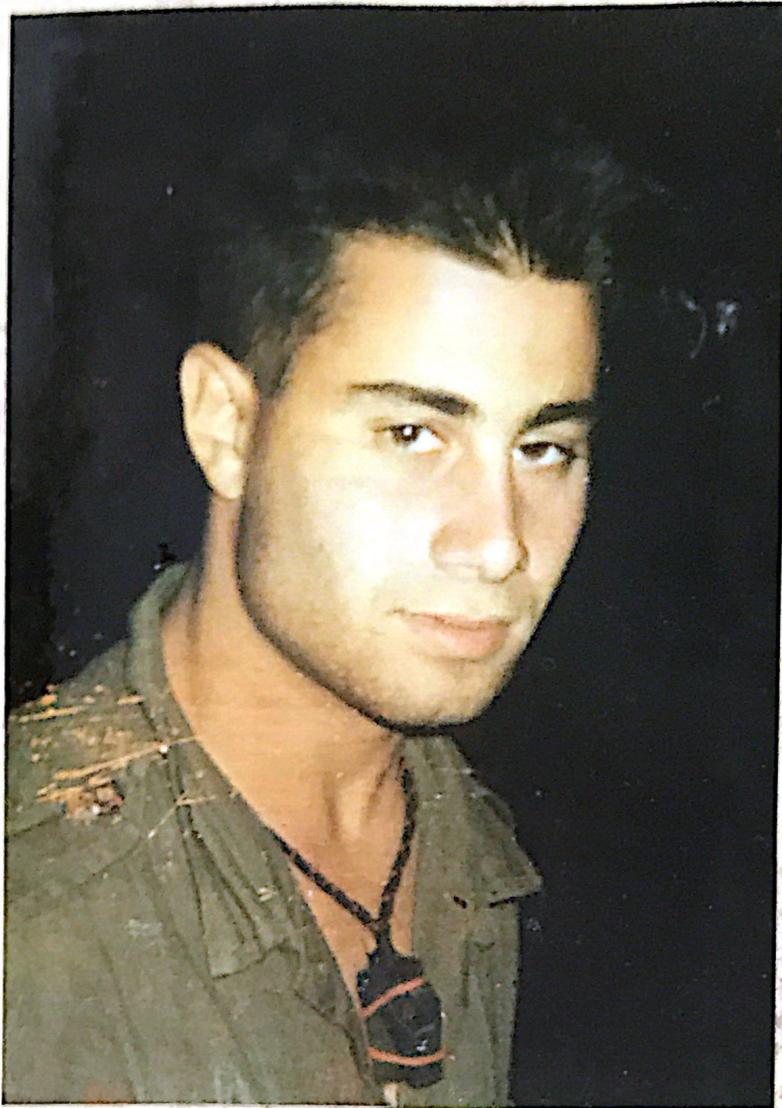

אסף בצעירותו

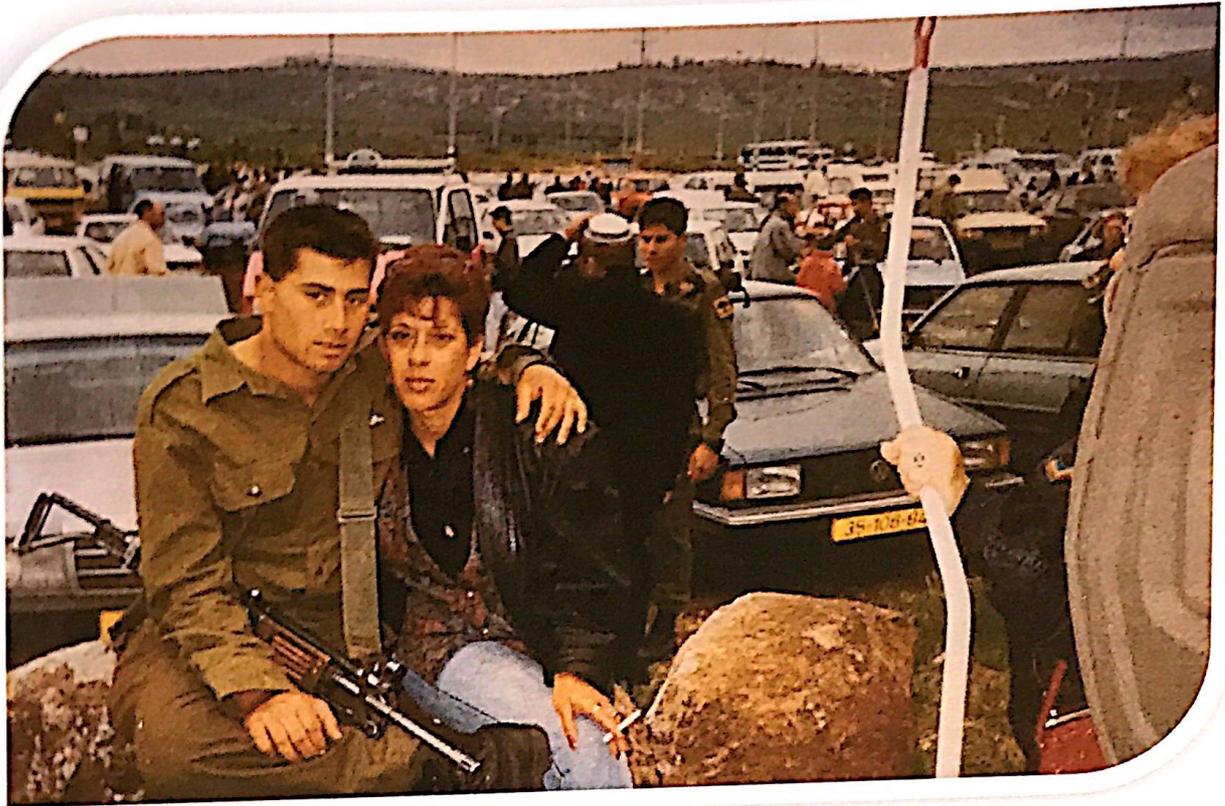

אסף בעת שירותו הצבאי

אסף זיל ואימו...

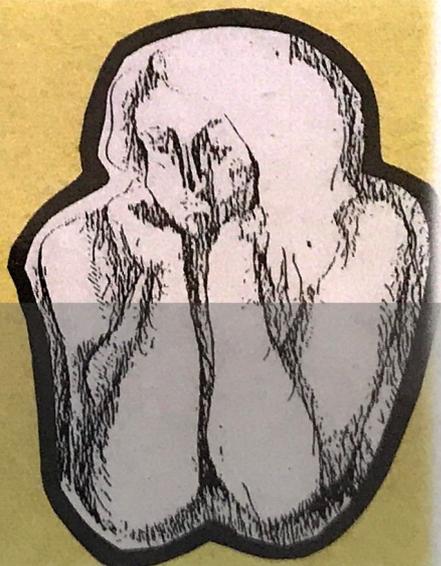

אם יש חיבה בעולם
הרי שכולה שלך...
אם יש תקווה בעולם
היא ניתנת לך...
אם יש אהבה בעולם
היא מוקדשת לך...
אם יש נצח בעולם
הוא לך - בתקווה...

אימו של אסף כותבת...

אמא שלי,
יום נולדתי יום, כאב והתאבלתי,
אספתי את כל הילדים שלי ואת כל
הכלב שלי, כייקו - בתי איתי.
אני מודה לך, ואני אודה לך בבית?
הילדים שלי הם כל מה שאני רוצה.
ואתה ילד שלי, אל תישאר מאחורי - תישא!
אחכה לך גינה, עד שיהיה
אחכה לך עד שתבין את העולם.

אמא שלי

דרכם האחרונה

דרכם האחרונה

ההחמצה

יאיר לפיד

צר, הם לא יהיו שם. הם לא ינעצו סלכארט כחול לטלפון אפור, ולא יודיעו שיגיעו. ולא יודיעו שלא. הם לא ישקרו שהכל בסדר, שלא צריך כלום, שיש להם מספיק כסף, תודה אמא. בשבת, מתוך הרגל, ישאירו להם את המפתחות של המכנית. אבל הם לא יהיו שם. הם לא ישתחררו. עד עולם ילבשו את מדי האבן המרובעים שלהם. תמיד ישארו סמל ראשון אסף, סמל ראשון גיד, סמל ראשון גולן, סגן אייל, סמל ראשון צחי, סמל ראשון אבני, סמל ראשון ארי, רב סמל בכיר ראחל, סגן אבי. הגדוד שלהם יגיע לבקרים, יחזיר ציוד, יקבל תעודה וטפיחה. והם לא יהיו שם.

הם לא ילמדו. לא בפקולטה של החיים, לא בישר-בה, לא באוניברסיטה. מאה שנות בדידות יישאר תמיד פתוח בעמוד 120. בית"ר ירושלים לנצח תהיה אלופת המדינה. התקליט הבא של פוליקר לא ייצא עד קץ הדורות כולם. כל כך הרבה דברים עוד יש להם לרעת, בעיקר על עצמם, אבל הם לא יהיו שם. כשהם מתים, אנחנו תמיד כותבים מי היו. אבל הכאב האמיתי, הוא בגלל מי שכבר לא יהיו.

הם לא יגיעו לקונצרט הגדול של האהבה. הם למדו את המילים והצלילים מקטטות שחוקות, שהתגלגלו לו שוב ושוב בטיימס עייפים. אבל כשהלהקה תעז לה לבמה, האורות ידלקו, ונערות רכות שיער יזקפו צוואר יונים לבן, הם לא יהיו שם.

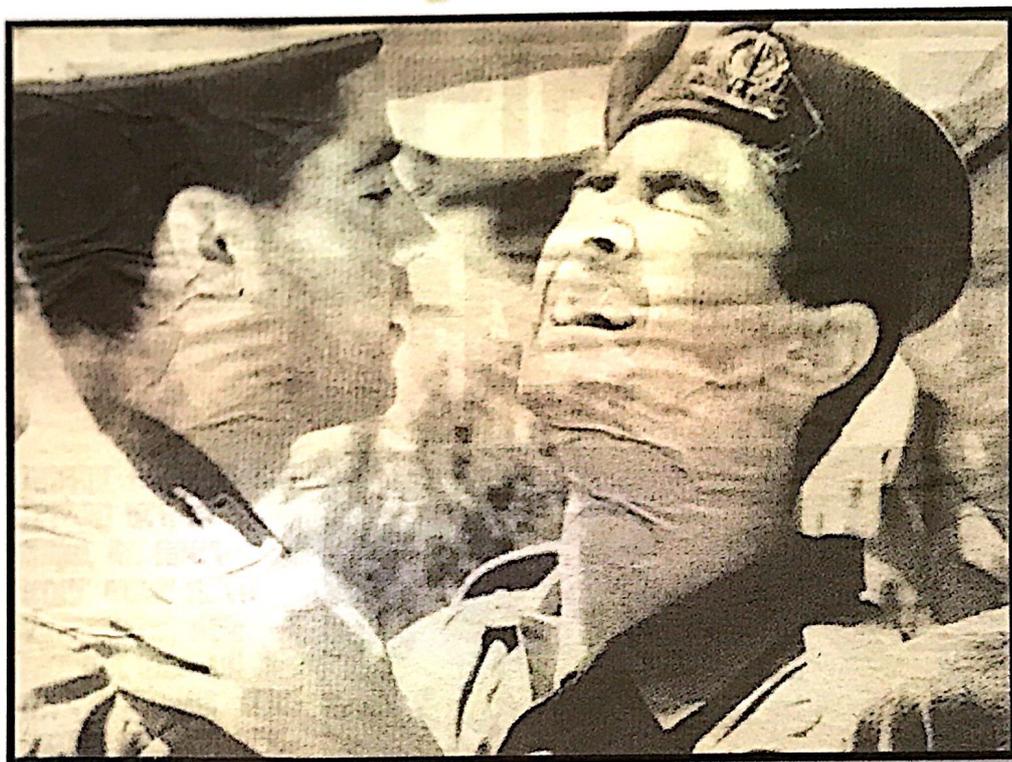
הם לא יגידו לה, "אני אוהב אותך". שוב ושוב תירגלו את המילים, בחסיון הלילה, מול מראות שברות בשירותים צבאיים מדיפי ליזול. הם בחרו חולי-צה, שיפשו את הגינס, הניחו תמונת מחזור מתחת לכר. אבל מישהו אחר כבר יגיד לה את המילים. הם לא יהיו שם.

הם לא יתחתנו לעולם. לא יהיו להם ילדים. כש תשמע צוחת החיים הראשונה, הם לא יהיו שם.

הם לא יסעו לטיול הארוך אל המדבר הצהוב. חבלי הסנפלינג הגמישים כנחשים לא יגולגלו אל תא המטען. המרורה לא תודלק. גיסרת העץ המעוטרת בסטיקרים לא תשלף, ואף אחד לא ישכח את הבית השני. וכשיתגלגל שטפון פתאומי לאורך נזיק

דרכו האחרונה

של אסף זיל

חבריו מסרבים לעזוב את הקבר.

מכתבים מחברתו לימור

חנוכה הבין לי היום את החסידות. חנכה הוא
 זה שאור החיים שלך, נוקדה להיות אור צדק.
 שכל את חנוכה את החסידות של יום הוא על
 כנה חנוכה של יום הקדש וזמן של יום חנוכה
 אחר, בסוף היום של יום חנוכה.
 אז זה אתה לא חנוכה כלום חנוכה של חנוכה
 את האור שלך?
 כנראה שאני אלה החברה היום חנוכה החוקר
 אני חנוכה לאור שלך חנוכה של חנוכה
 וזה אתה קראו סוף של חנוכה החוקר.

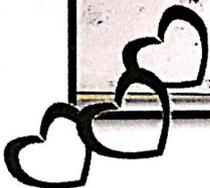
היום שלישי הקדוש אתה וזהו קדושה 20
 ואני חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה
 אני חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה
 חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה

את חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה
 חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה
 חנוכה של חנוכה וזהו חנוכה של חנוכה

כמה דברים בראש, חזק אברה שלמה...
באופן זה יוצא מה, נצחית הדרך...
עם ההרים נתי, בפינה נשלו האוני...
מלכיות עם גאומא נתי, ואתה...
אכה אין מה עולם נחכה עם נתי, וזה חופני...
הנשיא אנק היה נשית כל, וגו' לזית שלמה...
אכה בה דקה בסוף, וקווה לזית...
אין אולפית וטוב שיהיה בבת עמך, כיוון הליכה...
עמך אורגה לזית, לא בנחה לזה מאלפית.

הזמן אחר: צברת עם אלא נשך היום ומסתל לה...
הסבר לך ולשמה עם קול חם ונשקית...
שם יהיה מלחמה רחוק אנ אתה לשון, ואם...
לא אני אכתוב לך. שם לך לזכור כחל, עמך...
או אילוח אכה מכתב קטן, נתי נחם וחילה...
לא תלחח לך כגביהם, כ מהם הסבר בקול...
היה...
אין מלחמה אהים וכחוקן לזית לזית...
אנך אתה יוצא למה... ומה אתך אתה...
לך יוצא מה...
אם אתה נשנה עשית כה רק עמך ועמך...
לך נשנה נשנה. (שוקו-מחנה)

ג.ה.
מקור וקטור תמונתו בידר הישן.

כותבים לזכרו...

אמרי...

מה ענינים אחי ענבל הייתה
 גבתי תימה בולבול גמ השתחרר
 שנת 88 מהפך ורסמני 84
 גבתי 12 גבאלת אלזי הפסל
 הנשיג גבאלה אגרה קבצו על העבר אמתי
 קבאלתי את היחודים הקטנים לבג
 עבמתי שפסטי אוקי ארבי-2 גמו
 שצביק יא ציזי גמאלק
 תמטי אבאלם דל חמ טאני גמלמכר
 ג 8/6 צב יוצא יום שישי טאני עוללה
 יא גלגה גבית
 במטי עבאלם אויבלי אולז ימן צימרו
 הרפוטן קולג וכי נרבי וף לבג תמטי
 עב אלז וף גמיוולד עיובל טל תליצ
 או שיתבונן גקרה טאילול
 תמטי אקולג דל חמ מפכס גבולא
 כוא וולג אוקי כון גבאל
 והדבר הכי חשוק אל

תמטי תמטי דל חמ ונטקור
 גמלמכר גמלמכר ופס עממור
 אלז גקורה גמלמכר גמלמכר זבולן
 כמלמכר ישמכר (סמפ גבולמ)
 גיב גבאל צב קיבולמ חכתי
 גולמכר עמלמכר טל גמלמכר
 טל גמלמכר
 גמלמכר חיים טאמ גל
 גמלמכר גמלמכר עמלמכר

גמלמכר
 גמלמכר

שגס

יאהאן אהי אה דזיניק
 אהי וואווי אה מאהא
 אהה
 מהה הייב גאנוי

~~אליהו דקלם קהלה~~
 אהווי אה סומעאליא
 גאס קסח אהווי ציט אה
 וויאיה אה אהתק קאהה
 אהה אהה וויאיה אהה
 ציט אה אהה אהה אהה
 אהה אהה אהה אהה

כותבים על אסף

אורי קשת (21), חבר לחדח: "אני ואסי היינו מתאימים, משלימים זה את זה. היינו שני שוכבים אבל כרמז, בכיתה ד' יצאנו לטייל עם הכיתה למחיאון בתל-אביב, המורים לא רצו שנתהיה יחד בגלל הבלגן שעשינו, אמרו לנו שאנחנו נשארים באוטובוס. אסי החליט שאנחנו נסתובב בתל-אביב. זו היתה הפעם הראשונה שלנו בתל-אביב, טיילנו בטיילת. כשחזרנו למחיאון האוטובוס והכיתה לא היו. לא ידענו מה לעשות, אסי נזכר שיש לנו כיסלי בתיק הוא הציע למכור את הכיסלי שיחיה כסף לנסיעות, הסתובבנו בתל-אביב עד שבסוף הצלחנו למכור את זה. בבית ספר המורים חיכו לנו מודאגים עם ההורים שהיו כבר רגילים לבוא לבית הספר.

"כל הזמן דיברנו על הצבא, היה ברור כל הזמן שאסי יהיה בקרבי. זה היה האופי שלו. הוא רצה להגיע לשייטת. עשה את הגיבושים והתקבל. פתאום החליט שמתאים לו יותר גולני. המנטליות של היחידה התאימה לו, הוא חתם על ויתור ונעל על גולני. היינו מתאמנים הרבה לפני הגיוס, רצינו להגיע מוכנים לצבא. בדיוק עכשיו הוא עמד לקבל תגורה שחורה בקראטה. בחיים שלנו לא העלינו את האפשרות של מוות, היה ברור שהוא ייצא מכל מצב, אם הוא היה נתקל במחבלים, הוא היה מגיב. פה לא ניתנה לו הזדמנות."

לימור דהאן:

כששאלתי אותו איזה מתנה הוא רוצה ליום ההולדת, הוא לא רצה לתגיד, הוא התבייש בקטע הזה. כשהוא אהב הוא נתן את כל הנשמה, אף פעם הוא לא התלונן שקשה לו, כמובן שזה לא היה נכון. כל הזמן הוא היה אומר לאמא שלו אל תדאגי אני שוטף כלים בצבא.

עמיר מולטר, מדי"ס היחידה: "בגיוס עלינו יחד לאוטובוס הוא לא היה בין אלה ששותקים. הטירונוט שלנו נפלה בדיוק בחורף הקשה, בנובמבר 91, היינו באותה הפלוגה, כל הבלטים החזקים, אלה שלא נשברים, התאחדו יחד, הוא היה המוביל. מכל מחלקה בחזו את החזק ביותר שיקבל בפק"ל גם מרגמה ששוקלת 52 ק"ג. הוא נחשב לבריא והוא זה שקיבל את זה. כשחזר מקורס סמלים עלינו יחד לקו שמוכיל לבקעה. היה לו הרבה מרץ והתלהבות לשרת במוצב. כשהיינו בשכם הוא לא רצה ללכת הביתה. באחת מהחופשות שלו הוא הכי אהב את הביתה דגל אש"ף.

"הוא היה תופס הרבה זורקי אבנים, במיוחד צעירים. אחרי מבוגרים וילדים הוא לא היה רודף, אבל לצעירים אמר שמגיע להם. הערצתי את אומץ הלב שלו. ככל הפעילויות, בייחוד בתקופה של שכם, זרקו עלינו אבנים בכמות רצינית. כולנו רצנו לתפוס מחסה והוא המשיך לרוץ אחרי זורקי האבנים. המפקד צעק לו לחזור, רק כששמעו פקודה חד משמעית אסי חזר."

איתי (15), אחיו של אסף: "היינו כמו חברים, הוא החזיק אותי קצר שאני לא אעשה יותר מדי שטויות. כל פעם שהיה חזר שישי שבת היה לוקח אותי לטייל, אפילו אם היה לו קצת כסף הוא היה מכובז את זה על מתנות לי לאמא ולסבתא. על הצבא אף פעם הוא לא דיבר איתי, אבל לפי הדיבור שלו שמעתי שהוא אהב את הצבא."

לימור דהאן (19), חברתו של אסף, חיילת בגולני: "קבענו לצאת בשבת עם כמה זוגות ולתגוג את יום ההולדת שלו. הוא אהב פאבים שקטים כששאלתי אותו איזה מתנה הוא רוצה ליום ההולדת, הוא לא רצה להגיד, הוא התבייש בקטע הזה. כשהוא אהב הוא נתן את כל הנשמה, אף פעם הוא לא התלונן שקשה לו, כמובן שזה לא היה נכון כל הזמן הוא היה אומר לאמא שלו אל תדאגי אני שוטף כלים בצבא."

עטרה אבני: כשחזרתי

הביתה עמדו למטה אנשי צבא. לא תיארת לעצמי שהם מחכים לי. כעבור כמה דקות הם צילצלו בפעמון. עמדו מולי קצינים ורופא. באותו רגע שאלתי: הוא פצוע? לא חשבתי על מוות, הם לא ענו לי. הבנתי שהוא נהרג.

כותבים לזכרו...

אס"י!

כזית ענביץ עץ הרימה דבריו, אהלם עלו, היסקרת.
כזית ענביץ עץ שהתברך מאז שהתברך אצלנו.
כזית ענביץ עץ שהחולצה הבלתי יסרה עליך,
ושלנו מרעים את אהבן.

אנחנו רשקאלך ע"י השמות ומע"י יפצת שלטו התכוונת
אנחנו אוק ששמות עלי זלמו נתק אצל אומץ להתקרה.
מע"י הריבנות שיש ע"י את לעולם ומיפית כבר להתקלה
שנפיה בצפונים עם ילדים.

אנני הסת לא יופע אהלם, אנחנו את הנשענת שלנו הינו שישי
ואיך שבתקנו על האוטו שיפצת שאנחנו.

אבל את הנני חשבה שכחתי ענביץ עץ, שכחתי ענביץ עץ
כמה אני אנהיבת אותך, האמת אנהיבת אותך ואם לא אנהיבת
עם ע"י ענשין, את מקורה שאתם סולח ע"י, פשוט נמשיט, כמו
שהתביישתי את עץ, נשיקה נשאלת הריחה.

אנחנו! כמה אני מצטערת על זה, כמה אני נוצה להתחיל
את הילדלם אתחונת ואני יופצת שמתים זה לא יקרה

ושפשמע אני אפצת עתק אותך שם אני ככ לא אנהיבת ליה"ל שם.

כל פעם שאני כטור את הילד שלי, מנע על הקבר, עונות הי צאנאות,
הכי לא מנעו עמיעם ע"י ואכלנו יחד, כיוון סכט ושינקנו את סכטל.

אנחנו שאתה לא מנחם משום דבר ומע"י יפצת איוק עזאת מנחמים
בעיקר נכבות התיק הנצחי שלך, אך הפעם התיק לא עלר ואתה

שוכה שם ונעלם ממשיך הלאה, אבל איוק? איך אפשר להמשיך הלאה
ולא לחכות עץ יתר בימי שישי וענביץ לאטל שכבד אין צונק אטלוח תהילת.

אני יופצת שתע"י תהיה איתך, אבל אני נוצה אתך פה ועכשיו!!!
אני נוצה עלצת בקר, שהנני את הריח הנטור שלך וסנעו איתך עתק אתמאלא,

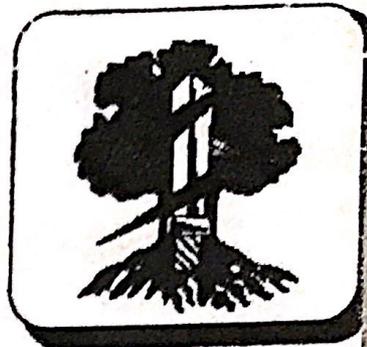
והקול שלך, רלנוי שובות אותו אני מאנש כעסות עלצתי, איך אני מתעמקת ומנסו
עמסל נבבת הקול שלך ונבצרת.

אתה יופע שאל פעם לא באית אתך הוכה אולם עמך?
עמנו זאת לא נושה.

מע"י אנהיבת שני שמוכח. היא לא לבד, וזה מפני שהיא ע"י ענשין
שנ"ך עכ"ל!!!

(נעמה)

לשפת אבני הווקרה!

ביום אלו בצלן שבו עם ישראל מרכין ראשו לזכר נוסאיו.
ומאירך מרוק ראשו בגאווה לדצמאוי ישראל.

מרכיוק אנו ראשיו לזכר נוסאי הפאורה. הפ גאווטיו ומוצק כותיו
להמשיך בצירך בה יקורנו האכו. ובטאויק אנו שרוציו היו הפ שמשק
אנו בצירכ.

אמק שכתק אמ יקורכ. אשר נפאו אמץ המוצב וקיוק דצמאוי הפ
מיוצ יהיו נוסאיו באיבנו. בקרבנו ובצירכ נאק לשמור ולהמשיך אמ
קיוק דצמאוי הפ והמצינה.

נצכוה ואל הפ לא נסכו.
כי היה הוא אמק למספחה גפורה ממה
אמק מאימו שישאר כאן בינו לעולם.

מרכיוק ראשיו לזכר
ומאמיוק להמשיך דצמאוינו

הוצמאוי צירק
מיוסיה ומפקציה

אבני אסף ז"ל

1973-1993

